

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România.	45 lei
6 luni	22,50
3 luni	11,25
Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
Lângă Palatul Justiției
= TELEFON 1693 =A apărut *Viața morală a popoarelor și războiul european. Cauze și efecte*, de d-l avocat I. C. Delaturda
Prețul 2 lei.**SUMAR**— **Asupra art. 16 din legea poliției rurale din 1868** de d-l *Virgil Ionescu-Darzeu*.**JURISPRUDENȚA :**— **Casație s. I : Ministerul de Finanțe cu C. Alexandrescu** (Calculul pensiei unui institutor, care a servit și ca inspector și ca revizor școlar, făcându-se la apuntementele de revizor și inspector școlar iar nu la leafa de institutor, gradăția primită în această din urmă calitate nu poate intra în calculul pensiei);— **Casație s. III : D. Milas & fii cu Cecilia Violatos** (Când o hotărâre dată asupra unei cereri de perimare a fost casată, și instanța de trimitere a respins cererea de perimarea apelului, aceea instanță de trimitere nu poate depăși rolul și atribuțiunea sa de instanță specială de perimare, cu care a fost investită prin deciziunea de casare, așa că ea nu este competentă să judece procesul principal, ci numai instanța care a fost sesizată în prim resort cu apel);— **Trib. Covurlui s. II : T. Vanghele cu C. Constantinescu** (Despre consimțământ. — Când se poate considera ca ilicită cauza unui contract? — Excepțiunile ce se pot opune la cambie)— **Judecătoria ocol. Ivești-Tecuci : Maria Alexandrescu cu Ion Condache** (Despre zidul comun și picătura streășinelor).**ASUPRA ART. 16**

DIN

LEGEA POLIȚIEI RURALE DIN 1868

În administrație, nu arareri se întâmplă, să fii pus în impasul de a da soluțiuni, cari, cer cunoștințe juridice aprofundate, ea și unui judecător, dela cari soluțiuni depinde, în mare parte, reputația de bun administrator și încrederea pe care cei administrați, o capătă în administratorii de plasă. Nu poate fi mulțumire sufletească mai mare decât când, soluțiunei dată de tine administrator, la fața locului, se tranșează prin bună înțelegere, cum este iarăși o mulțumire egală, când soluțiunea dată de noi administratorii, rămâne consfințită prin o hotărâre judecătorească.

Mi s'a întâmplat, în una din comunele din plasă, să fiu chemat, în urma unei reclamații a aproape jumătate locuitori din sat, să tranșez chestia unei servituți de trecere,

Reclamanții, se bazau, pe temeiul unei posesii îndelungate, de mai bine de 30 ani, în urma sfaturilor ce le dăduse notarul comunei, care, se baza, în toată argumentarea lui, pe art. 16 din legea poliției rurale, care zice: «Servitutea de trecere, de conducere, de adăpare sau pășunarea vitelor, nu se va putea întemeia decât în virtutea unui titlu special, sau în virtutea legii, sau unui temei de îndelungată posesiune conform celor cuprinse în codul civil».

Ori, este știut, că dreptul de trecere, fiind o servitute necontinuuă și al cărei izvor în lege este în art. 616 (sau 628 francez) din codul civil care spune: Proprietarul, al cărui loc este înfundat, care nu are nici o ieșire la calea publică, poate reclama o trecere pe locul vecinului său, pentru exploatarea fondului, cu îndatorire de a-l despăgubi în proporție cu pagubele, ce s'ar putea ocaziona; nu se poate dovedi, conform art. 624 din codul civil, care iarăși zice: «Servituțiile continue neaparente nu se pot stabili decât prin titluri», cum ar fi: vânzarea, schimbul, împărțela, testamentul și nu prin martori, cum cereau ei, proba testimonială fiind inadmisibilă în speță.

Observând, că pe cale pașnică, nu pot să aduc o învoire între locuitori, de oarece, la țară se știe, că este obiceiul a se dovedi orice cu martori, ei neștiind restricțiunile, în materie de probe a codului civil și bazați probabil, pe afirmările notarului, ce avea drept sprijin art. 16 din legea susmenționată, am căutat atunci să le arăt, o inadvertență a legiuitorului, ce constă prin faptul că în art. 16 din legea poliției rurale, are aparența că acest gen de servitute se poate întemeia și pe o îndelungată posesie.

De asemeni, se știe, că legea poliției rurale este făcută în 1868, în urma codului civil din 1864 și deci, art. 16 din legea poliției rurale este abrogat tacit și nu poate fi admisibil ca o lege specială, ca legea poliției rurale, să abroge codul civil.

Tot o inadvertență, din punct de vedere al

probelor, este și în aliniatul 2 din art. 16 din legea poliției rurale care zice: «Trecerea, conducerea, adăparea sau pășunarea vitelor în temei de invoeli sau prin simplă îngăduire a proprietarului, nu va putea niciodată statua dreptul de servitute.

Ori, cuvântul *invoială*, implică noțiunea de *titlu* și aceste servitute, se stabilesc numai prin titluri, deci greșit zice aliniatul respectiv, că nu se pot stabili prin invoeli.

În sprijinirea celor ce arăt mai sus, citez trei autorități, destul de cunoscute în lumea juridică și anume: *d-l D. Alexandresco* profesor Universitar, al cărui elev am avut cinstea de a fi, care în opera sa: «Explicațiunea teoretică și practică a dreptului civil român», Tom. III, partea I, ediția II-a din 1909, pagina 815, notița 2-a, *d-l Marcel Planiol* «*Traité élémentaire de droit civil*», cinquième édition 1908, Tome premier, page 962, No. 2945 et 2946, precum și *d-l Corneliu Botez*, consilier al Curței de apel din Galați, în cartea sa: «Noul codice de ședința al judecătorului de ocol» din 1908, pag. 346, jurisprudența 25,—*dau* lămuriri deajuns de precise în susținerea tezei mele.

Și acum intervine rolul mare al administratorului de plasă, de a convinge pe oameni să nu facă un proces inutil, atunci când nu au probele necesare, ce forțamente se cer în justiție în dovedirea pretențiilor lor, și această muncă este cu atât mai grea, cu cât, sătenii sunt deprinși să nu vadă în administratorul de plasă, un părinte, care, nu poate să-le vrea decât numai binele și care urmează cu cea mai mare ușurință și cea mai adâncă convingere, pe cel din urmă jălbar, din sate.

De aceia ziceam că administratorul de plasă, trebuie să poseadă întinse noțiuni juridice, nu numai în materie penală, dar și în materie civilă, mai ales în materie civilă, izvorul atâtor lămuriri care stabilește un intim angrenaj, între puterea judecătorească și cea administrativă, altfel te expui nu numai tu administrator de a pierde încrederea tuturilor, dar mai cu seamă, îi expui pe ei, la cheltueli zadarnice, la procese, a căror soluții dezavantajoase lor, se poate prevedea mai dinainte, sustrăgându-i, prin aceste procese, dela muncile lor agricole și dându-i pradă micilor slujbași, flămânzi, cari nu știu ce mijloc ar mai întrebuința să-i stoarcă ultimul ban, asigurându-i totuși de reușite totdeauna îndoelnice, a căror resfrângere tristă, cade asupra administrației și justiției.

VIRGIL IONESCU-DARZEU

Licentiat în drept
Administratorul Plăsei Ostrov
Jud. Constanța

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 25 Ianuarie 1916

Președenția d-lui G. N. Bagdat, Prim-Președinte
Ministerul de Finanțe cu C. Alexandrescu

Pensie.—Institutori.—Gradație.—Caz în care institutorul a servit și ca inspector și ca revizor școlar.—Cum are a se face calculul pensiei?—(Art. 75 din leg. învățământului primar; art. 105 din legea org. Ministerului Cultelor și art. 20 din legea pensiilor).

Ințelesul clar. al art. 75 din legea învățământului primar este acela că gradația face parte din leafa de institutor, iar nu din oricare apunamente ce ar primi institutorul pentru alte funcțiuni administrative ce ar îndeplini în minister. De unde urmează că gradația are a se socoti la pensiune când calculul s'ar face la apunamentele primite pentru catedra ocupată în învățământ, nu însă și atunci când pensiunea s'ar socoti la leafa cea mai mare primită în funcțiunea administrativă.

Așa dar, calculul pensiunii unui institutor, care a servit și ca inspector și ca revizor școlar, făcându-se la apunamentele de revizor și inspector școlar, iar nu la leafa de institutor, gradația primită în această din urmă calitate nu poate intra în calculul pensiei, așa că Curtea de apel, judecând altfel, a dat o interpretare greșită textului de lege mai sus citat.

Decizia 49/916. — Casată, după divergență, în urma recursului făcut de Ministerul de Finanțe, decizia Curței de apel Buc. s. IV, No. 107/915, dată în procesul cu C. Alexandrescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de *d-nul consilier Suciu*;

Pe *d-l avocat Stoicescu* din partea Ministerului de finanțe în dezvoltarea motivelor de recurs; și

Pe *d-l avocat Aurel Eliescu*, din partea intimatului în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de recurs:

«Violarea art. 20 din legea generală de pensiuni, greșită interpretare a art. 75 din legea asupra învățământului primar și a art. 105 din legea de organizare a Ministerului de instrucțiune publică. În adevăr, C. Alexandrescu a cerut în conformitate cu art. 44 din legea pensiilor, rectificarea pensiunii ce-i fusese acordată prin deciziunea comisiunii de pensiuni No 369/911, rămasă definitivă, dela 48 lei lunar la 501 lei lunar, pe motiv că s'ar fi comis o eroare de calcul cu ocaziunea lichidării, eroare constând în faptulcă media retribuțiilor sale pe ultimii 5 ani, ar fi fost făcută fără să se țină seamă că *D-sa* în intervalul de timp cât a funcționat ca inspector și revizor școlar, a încasat pe lângă retribuțiunea de inspector și revizor și gradațiunea ce i se cuvenea în calitatea sa de institutor; s'a susținut înaintea Curței de apel că gradațiunea încasată nefiind un accesoriu al retribuțiunii de inspector și revizor, ci făcând parte integrantă din salariul de institutor pe care *d-l C. Alexandrescu* a continuat a'l încasa în parte, cât timp a funcționat ca inspector, calculul mediei, retribuțiilor nu se putea face decât asupra retribuțiunii celei mari așa după cum s'a și făcut conform

art. 20 din legea generală de pensiuni. Curtea de apel din București s. IV, prin deciziunea menționată, respingând apelul Ministerului asupra acestui punct și confirmând sentința apelată care admisesese acțiunea d-lui Alexandrescu, decide în principiu că membrii Corpului didactic, cari au ocupat funcțiuni administrative în învățământ, au dreptul a li se calcula pensiunea asupra retribuțiunii funcțiunii administrative, la care trebuie adăogată și gradația ce au primit în acel interval de timp în calitate de profesori sau institutori gradație pe care o consideră ca un accesoriu ce urmărește pe profesor și institutor în orice funcțiune Judecând astfel instanța de fond dă o greșită interpretare art. 75 din legea învățământului primar și art. 105 din legea de organizare a Ministerului de instrucțiune, ceea ce a condus la violarea art. 20 din legea pensiilor, întrucât gradațiunea încasată de intimat în calitate de inspector și revizor, făcea parte din salariul său de institutor pe care l-a încasat concomitent cu salariul de revizor și inspector, D-sa în tot timpul funcțiunii administrative, păstrându și catedra de institutor».

Având în vedere deciziunea supusă recursului, din care rezultă că intimatul în recurs C. Alexandrescu, fost institutor, revizor și inspector școlar, a cerut Tribunalul Ilfov ca, contradictor cu Ministerul de Finanțe, să se constate, că prin deciziunea 396/911 a Comisiunii de Pensiuni, i s'a calculat greșit pensiunea sa numai la quantumul de 408 lei lunar, eroare provenită din constatarea inexactă a situațiunii salariilor sale pe ultimii cinci ani, și a fi obligat Ministerul de Finanțe la rectificarea quantumului pensiunii, adăogându-i se suma de 93 lei, adică ceia ce ar rezultă din calcularea la leafa de revizor și inspector școlar și a gradațiunilor primite ca institutor pe timp de 3 ani, 10 luni și 26 zile din ultimii cinci ani;

Având în vedere că, în contra acestei acțiuni, Ministerul de Finanțe a opus între alte apărări ce nu au a se arăta aici, ele neformând obiectul motivului de recurs, și aceia că gradațiunea ce a primit C. Alexandrescu în timpul cât a funcționat ca revizor școlar și inspector, făcea parte nu din apunamentele plătite pentru aceste funcțiuni ci, conform art. 75 din legea învățământului primar, din leafa de institutor din care i-se cuvenea 50% în timpul cât a ocupat celelalte funcțiuni în Minister, plus gradațiunile, acesta conform art. 105 din legea de organizare a Ministerului Instrucțiunii Publice și Cultelor; că dar, C. Alexandrescu ocupând în același timp două funcțiuni și fiind retribuit cu două deosebite lefuri, calculul făcut de către Comisiunea de pensiuni este în conformitate cu art. 21 din legea de pensiuni, fiind făcut numai asupra uneia din retribuțiuni și anume: asupra retribuțiunii celei mai mari, care eră aceia de revizor școlar și inspector, iar nu aceia de institutor unită cu gradațiunile accesorii acesteia;

Că, atât Tribunalul cât și Curtea de apel au admis însă acțiunea intimatului în recurs C. Alexandrescu, întemeindu-se pe considerațiunea că atâta timp cât acesta a funcționat, ca revizor și inspector școlar, a primit pe lângă leafa aferentă acestor funcțiuni și gradațiunile cuvenite ca institutor, la cari i s'au făcut rețineri pentru pensiune; că aceasta gradațiune este independentă de leafa de institutor și ea urmărește pe institutor în toate funcțiunile ce le-ar ocupa în Minister; că în timpul cât a funcționat ca revizor și ca inspector școlar nu a primit două lefi, ci o singură leafă, în conformitate cu art. 105 din legea de organizare a Ministerului de Culte, care îi dă dreptul a încasa pe lângă retribuțiunea de revizor sau inspector și 50% din leafa de institutor, plus gradațiunea;

Că, prin art. 75 legea învățământului primar se prevede că apunamentele institutorilor se compun din o parte fixă numită leafă și o parte variabilă numită gra-

dațiune, iar prin aliniatul 5 al aceluiași articol se spune categoric că gradațiunea face parte din apunamente și se va ține în seamă la pensiune, de unde rezultă că această gradațiune este un drept personal al institutorului și este un accesoriu al lefii ce o primește în funcțiunea administrativă ce ocupă în același timp, astfel că socotindu-se și gradațiunea la calculul pensiunii nu s'a călcat prin această dispozițiune art. 21 din legea de pensiuni;

Considerând că, art. 75 legea învățământului primar prevede în mod categoric că apunamentele corpului didactic se compun din o parte fixă numită leafă și o parte variabilă numită gradațiune; că această gradațiune este «creșterea lefii învățătorilor și institutorilor» după un anumit număr de ani și după anumite norme, că ea face parte din apunamente și asupra ei se fac rețineri și are a se compă la regularea drepturilor la pensiune;

Considerând că înțelesul clar al acestui articol este acela că gradațiunea face parte din leafa de institutor, iar nu din oricare apunamente ce ar primi institutorul, pentru alte funcțiuni administrative ce ar îndeplini în Minister;

Considerând că legea de organizare a Ministerului de Culte fixează lefurile ce au a se plăti revizorilor și inspectorilor la anumite sume determinate, ba încă prevede și dreptul la gradațiune în aceste funcțiuni, după un anumit număr de ani serviți;

Considerând că dacă art. 105 din legea de organizare a Ministerului de Culte acordă dreptul institutorilor, numiți în diferite funcțiuni administrative în Minister, să păstreze catedra ce au în învățământ și să primească pe lângă leafa fixată pentru noua funcțiune și parte din salariul ce primea la catedră, plus gradațiunile, aceasta nu se poate înțelege decât ca o derogare de la legea cumalului, care nu permite ca o persoană să cumuleze lefiile mai multor funcțiuni, plătite separat, decât până la o anumită sumă;

Considerând că din toate aceste texte de legi rezultă în mod indubtabil că gradațiunea de institutor sau învățător face parte numai din leafa ce primește o persoană în această calitate și ea are a se socoti la pensiune când calculul s'ar face la apunamentele primite pentru catedra ocupată în învățământ, nu însă și atunci când pensiunea s'ar socoti la leafa cea mai mare primită în funcțiunea administrativă;

Că, în speță, calculul pensiunii intimatului C. Alexandrescu făcându-se la apunamentele de revizor și inspector școlar iar nu la leafa de institutor, gradațiunea primită de acesta în aceasta din urmă a sa calitate nu poate intra în calculul pensiunii; ori instanțele de fond judecând altfel au dat o interpretare greșită textelor de lege menționate mai sus și au violat art. 21 legea pensiunilor care nu permite calculul pensiunii decât asupra unei singure retribuțiuni;

Că dar, motivul de casare fiind întemeiat urmează a-l admite.

Pentru aceste motive, Curtea casează.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 16 Mai 1916

Președenția d-lui I. DUGA, Președinte

D. Millas personal și ca procurator al firmei Millas & fi cu Cecilia Violatos curatoarea interzisului Gabriel Violatos

Perimare. — Casarea hotărârei dată asupra perimărei. — Competința instanței de trimitere. — Respingerea cererii de perimare. — Dacă poate să judece procesul principal.

Când o hotărâre dată asupra unei cereri de perimare a fost casată, și instanța de trimitere a respins cererea de perimare a apelului, acea instanță de trimitere nu poate depăși rolul și atribuțiunea sa de

instanță specială de perimare, cu care a fost investită prin deciziunea de casare, așa că ea nu este competentă să judece procesul principal, ci numai instanța care a fost sesizată în prim resort cu apel.

Decizia 275/916.— Respins, recursul făcut de D. Millas personal și ca procurator al firmei D. I. Millas & fii, contra deciziunii comerciale a Curții de apel Buc. s. II No. 36/914*), dată în proces cu Cecilia Violatos curatoarea interzisului Gabriel Violatos.

Curtea,

Acuțând citirea raportului făcut în cauză;
Pe d-nii avocați C. Xenii și Take Ionescu în desvoltarea motivului de casare;

Pe d-l avocat N. Titulescu, în combateri; și
Pe d-l procuror M. Vidrașcu, pentru respingerea recursului.

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Greșită interpretare a art. 257 pr. civită și 34 din legea de organizare a Curții de casație și violarea principiilor în materie de casare și trimitere

«Curtea de apel din București, declinandu-și competența de a intra în cercetarea pricinii, pleacă de la ideea că perimarea constituie în dreptul nostru o instanță cu totul distinctă și separată de fond și că o curte, deși complect desesizată prin admiterea unei perempțiuni poate fi din nou investită cu aceiași afacere în urma unei casări de către o altă Curte de fond;

«Judecând astfel, Curtea de fond nesocotește și textele și principiile fundamentale dominante în materie de casare și trimitere, întrucât judecătorul odată desinvestit de întreaga afacere în urma credinței sale că apelul e perimat nu poate fi silit să judece același apel și nu poate fi investit cu această obligație de o instanță de același fond».

Având în vedere că Curtea de Galați declarând perimate opozițiunea și apelul recurenței contra unei sentințe a Tribunalului Covurlui dată în proces cu intimații și atât deciziunea de perimare a Curții de Galați cât și deciziunea dată în același sens de Curtea de Iași, ca instanță de trimitere, fiind casate, Curtea de București ca a doua instanță de trimitere, a respins, în opunere cu celelalte două în mod definitiv cererea de perimare; că apelanta cerând Curții de București luarea în cercetare a apelului validat astfel prin înlăturarea cereri de perempțiune, Curtea, prin deciziunea adusă azi în recurs, găsește că nu e competentă să intre în o asemenea cercetare și trimite afacerea la Curtea de Galați;

Că acestea fiind faptele, chestiunea de drept dedusă prin motivul de recurs este aceea de a se ști dacă în judecarea unei cereri de perimare, instanța de trimitere respingând definitiv cererea de perimare, are cădere să cerceteze obiectul instanței pe care a declarat-o neperimată: acțiune, opozițiune, apel etc, sau trebuie să trimită, prin declinator de competență, afacerea la instanța care a fost sesizată în prim resort cu acțiunea, opozițiunea sau apelul;

Având în vedere că în sistemul legii noastre de procedură civilă, perimarea neputând fi propusă cu ocaziunea judecării fondului, ci în afară și cu totul deosebit de ea, urmând să fie introdusă prin cerere formală cu plată de timbre și citații ca ori ce acțiune introductivă de instanță și judecată după reguli de procedură speciale cu caracter urgent, este cert că ea nu constituie o excepțiune sau fine de neprimire intervenit în cursul

judecării procesului, ci o judecată cu totul distinctă, care n'are alt scop și efect de cât acela de a declara stinsă procedura unei instanțe lăsate în părăsire din neglijența părții interesate;

Că așa fiind, și ca urmare necesară a acestui principiu, rezultă că în judecarea unei cereri de perimare, instanța de trimitere nu poate depăși rolul și atribuțiunea sa de instanță specială de perimare, cu care a fost investită prin deciziunea de casare; că, în adevăr, odată ce ea respinge definitiv cererea de perimare, hotărârea sa nu poate produce alt efect decât acela de a repune acțiunea, opozițiunea sau apelul etc. exact în situațiunea sa de la început ca și când cererea de perempțiune n'ar fi avut loc de a repune, cu alte cuvinte, procesul principal în stare de judecată înaintea instanței care a fost sesizată prin cererea introductivă;

Considerând că față de acest principiu, care face din instanța de perimare o instanță distinctă de aceea care judecă procesul principal, obiecțiunea recurenței că o Curte de apel declarând perimat apelul, prin aceasta se desesizează de afacere în întregulei, este cu totul nefondată de oarece prin admiterea perimării, instanța nu se pronunță asupra obiectului procesului principal, ci asupra procesului de perempțiune desesizându-se de judecarea lui, ea neputându-se considera ca desinvestită de procesul principal decât sau prin o hotărâre peremptorie asupra lui, susceptibilă sau nu de reformare, sau prin admiterea perimării instanței prin hotărârea rămasă definitivă, ceea ce în speță n'a avut loc;

Că așa fiind, Curtea de apel din București declinandu-și competența de a judeca un apel cu care nu era investită, a făcut o bună aplicațiune a principiilor în materie de perempțiune și n'a violat nici un text de lege și nici principiile în materie de casare și trimitere;

Că, dar, motivul de casare fiind neîntemeiat recursul cătă a se respinge.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, S. II

Audiența dela 6 Februarie 1915

Președenția d-lui DARTANIAN NICULESCU, Președinte

Th. Vanghele cu C. Constantinescu

Convențiuni. — Consimțământ. — Când se poate zice că consimțământul a fost smuls prin violență, pentru ca să se poată dobândi anularea convenții? — Când se poate considera ca ilicită cauza unui contract?

Cambie. — Debitor. — Excepțiuni. — (Art. 349 din codul comercial).

1. Potrivit disp. art. 956 din codul civil, consimțământul este smuls prin violență atunci când spre a face pe o persoană să contracteze i-se insuflă temerea raționabilă după dânsa, că va fi expusă persoana, sau averea sa unui rău considerabil și prezent, ținându-se compt de etate, sex și condițiune.

2. După dispozițiile art. 968. din codul civil, cauza se consideră ca ilicită numai atunci când este prohibită de lege, contrarie bunelor moravuri sau ordinii publice, atunci deci când convențiunea violează un interes general.

3. Debitorul unei cambii, conform art. 349 din codul comercial, nu va putea opune decât excepțiunile privitoare la forma titlului sau lipsa condițiilor necesare pentru exercițiul acțiunii și excepțiunile personale acelui care a exercitat această acțiune. Excepțiunile personale urmează a fi lichide și de grabnică soluție și în toate cazurile întemeiate pe o probă scrisă.

Tribunalul,
Asupra apelului introdus de Th. Vangheli, avocat

*) A se vedea publicată în Curierul Judiciar No. 77,914, pag. 624.

din Galați, contra cărței de judecată No. 839/914 a d-lui jude de ocol II urban Galați, prin care a fost obligat să plătească intimatului C. Constantinescu, tot din Galați, suma de 1000 lei cu procente în baza unei cambii;

Având în vedere susținerile părților, actele și lucrările din dosar;

Având în vedere că, în fapt, se stabilește următoarele:

Incetând din viață un frate al apelantului, intimatul C. Constantinescu, concesionarul exclusiv al antreprizei de pompe funebre din Galați, în baza contractului încheiat cu Primăria, în urma unei oferte, se obligă în ziua de 31 Decembrie 1913 ca să facă înmormântarea defunctului cu prețul de 3000 lei, între care a primit chiar în acea zi dela d-na Ruxanda Ștefănescu, mama apelantului, 2000 lei în numerar, iar pentru restul de 1000 lei o cambie semnată de apelant și la a cărei plată acesta se opune astăzi;

Având în vedere că în susținerea apelului său, Th. Vangheli invoacă faptul că se opune la plata sumei prevăzută în cambie, întrucât aceasta este lipsită de cauză și, în tot cazul, are o cauză ilicită și că consimțământul i-a fost smuls prin violență;

Că violența se stabilește prin aceea că intimatul s'a prezentat la familia decedatului cu două ore înainte de înmormântare, impunând drept preț suma de 3000 lei și în fața împrejurărilor în care se găseau, au fost nevoiți să convie pentru această sumă;

Că este fără cauză, întrucât apelantul nu a făcut nimic pentru suma prevăzută în cambie; că ea are o cauză ilicită de oarece din contractul intervenit între primărie și intimat se stabilește că aceasta, conform regulamentului, nu poate percepe pentru înmormântarea de cl. I decât suma de 600 lei, astfel încât a plătit mai mult decât prevede regulamentul;

Că, pentru a stabili împrejurările în care a emis cambia și lucrările făcute de către intimat cu ocazia înmormântării, a cerut a i-se admite dovada cu marturi, susținând că cererea sa se bazează pe o probă scrisă și anume factură chitanță semnată de intimat și aflată la dosar;

Având în vedere că intimatul a susținut că prin contractul intervenit între el și primărie, în afară de ceiace este obligat prin regulament a face pentru prețul de 600 lei, el este liber a conveni cu părțile ca să presteze și alte lucrări sau servicii care se obișnuiesc în astfel de împrejurări, după cum s'a și întâmplat în cazul de față, și astfel se explică pentru ce s'a convenit facerea înmormântării cu prețul de 3000 lei;

Că titlul său fiind cambie nu i-se poate opune cele invocate de către apelant față cu disp. art. 349 din codul comercial;

In ceia ce privește violența:

Având în vedere că potrivit art. 956 din codul civil consimțământul este smuls prin violență, atunci când spre a face pe o persoană să contracteze, i-se însuflă temerea, raționabilă după dânsa, că va fi expusă persoana sau averea sa unui rău considerabil și prezent, fiindându-se compt de etate, sex și condiție;

Considerând că violența ce se pretinde că s'ar fi întrebuițat de către intimat pentru a obține cambia de 1000 lei, nus'a exercitat de către acesta în condițiile și împrejurările prevăzute de lege, după însuși expunerea apelantului;

Că așa dar, acest motiv de apărare urmează a fi respins ca nefondat;

In ceia ce privește cauza:

Având în vedere că într'o convențiune cauza este rațiunea imediat și direct determinată care face pe părți să contracteze;

Că în contractele sinalagmatice obligațiunea uneia din părți are de cauză obligațiunea celeilalte părți (D. Alexandresco, V, p. 128);

Că obligația este fără cauză de câte ori ea este contractată în virtutea unei cauze care nu există;

Având în vedere că din conținutul cambiei, din chitanța factură aflată la dosar și din susținerile părților se stabilește că biletul la ordin s'a emis drept rest de preț al cheltuelilor de înmormântare, transformându-se astfel o obligațiune civilă, întruna cambială;

Că nu se poate deci susține existența unei cauze la încheierea convențiunii, ceiace ar face-o inexistentă;

Având în vedere că după disp art. 968 din codul civil cauza se consideră ca ilicită numai atunci când este prohibită de lege, contrarie bunelor moravuri sau ordinii publice, atunci deci când convențiunea violează un interes general;

Având în vedere că deși conform regulamentului primăriei, antreprenorul de pompe funebre nu va putea încasa pentru înmormântările de cl. I-a decât o taxă de 600 lei, în schimbul căreia are anumite obligațiuni prevăzute în mod limitativ în regulament, însă prin disp. art. 3 și 7 din contract se prevede că intimatul va putea lua asupra sa efectuarea și a altor lucrări și decorațiuni obișnuite în astfel de împrejurări, pentru care va fi plătit fie după prețul curent al materialelor, în plus 10% pentru unele din lucrări, fie dape prețul convenit între părți, pentru altele;

Considerând că fără a mai discuta chestiunea dacă părțile nu ar putea deroga dela condițiunile și prețurile prevăzute prin contract și regulament, atunci când pentru motive ce le-ar privi ar conveni între dânsese altfel, se stabilește însă că apelantul nu a cerut să se facă înmormântarea de cl. I-a ci a făcut o anumită ofertă și el recunoaște că în afară de ceiace intimatul era obligat să-i pună la dispoziție prin regulament pentru o înmormântare de cl. I-a a mai furnizat în plus un cosciug pentru oseminte și a construit un cavou; apoi cosciugul cu care s'a făcut înmormântarea fratelui paratului a fost mai scump fiind cerut și furnizat de nichel iar nu de lemn, cum este dator a furniza pentru obișnuita înmormântare de cl. I-a plătită cu 600 lei;

Considerând că din cele mai sus expuse se stabilește că între părți a intervenit o convențiune, prin care intimatul se obligase a face mai multe lucrări decât cele prevăzute prin regulament și întrucât prin contractul ce-l are cu primăria el este liber a contracta astfel de angajamente, nu se poate susține că convențiunea este nulă, pe motiv că cambia ar conținea o cauză ilicită;

În ceiace privește cererea apelantului de a i-se admite proba cu marturi pentru a dovedi că intimatul pentru lucrările făcute a fost plătit cu sumă de 2000 lei primită și ele nu ar valora suma de 3000 lei;

Având în vedere disp art. 349 din codul comercial după care legiuitorul în interesul comerțului, pentru înlesnirea circulației cambiiilor, cât și pentru a face procedura mai expeditivă, a prevăzut că debitorul unei cambii, nu va putea opune, decât excepțiunile privitoare la forma titlului sau lipsa condițiilor necesare pentru exercițiul acțiunii și excepțiunile personale aceleia care a exercitat această acțiune;

Că excepțiunile personale urmează a fi lichide și de grabnică soluție și în toate cazurile întemeiate pe o probă scrisă;

Având în vedere că prin excepțiuni personale se înțeleg acelea care tind a proba stingerea obligațiunii și acelea care privesc substanța însăși a obligațiunii;

Că pentru a fi lichide se înțelege că urmează a fi demonstrate deja ca adevărate în chiar momentul când sunt opuse;

Având în vedere că dovada cerută de apelant pe lângă că urmează de acum înainte a stabili adevărul și nu este de o grabnică soluție dar nici nu este întemeiată pe o probă scrisă, întrucât chitanța factură dela dosar prin care intimatul recunoaște că a primit 2000 lei în numerar și o cambie semnată de apelant constituie o dovadă a formării convențiunii între părți și a modului cum sa efectuat plata și nu poate fi con-

siderată drept o probă scrisă cu ajutorul căreia s'ar putea ajunge la dovedirea vreunei din excepțiunile de mai sus, întrucât din cuprinsul ei nu se dovedește stângerea sau nulitatea obligațiunii;

Că dar, cererea este inadmisibilă, urmând ca invocarea și probarea acestor afirmațiuni relative la valoarea lucrărilor efectuate de intimat să fie propuse decătre apelant pe cale acțiunii în restituire, pe care recunoaște el că a și introdus-o și este pendinte înaintea judelei de ocol;

Considerând că din cele mai sus expuse se stabilește că apelul este nefondat, urmează dar a se respinge ca atare;

Pentru aceste motive redactate de d-nul supleant, P. Panaitescu, Tribunalul respinge, etc.

(ss) Dartanian Niculescu; P. Panaitescu

Greșier (s) N. Cassu

O p i n i u n e

Subsemnatul Ioan M. Botez, judecător de ședință, difer de opiniunea majorității, fiind de părere a se admite apelul făcut de Th. Vanghele, pentru următoarele motive:

Asupra apelului de față introdus prin petițiunea înregistrată la No. 11313/914 de Th. Vanghele avocat din Galați, strada Tecaciu No. 96, în contra cărței de judecată No. 839/914 a judecătoriei ocolului urban Galați prin care este condamnat să plătească lui Constandache Constantinescu antreprenor de pompe funebre din același oraș, suma de 1000 lei cu procent de 6% de la 15 Aprilie 1914 și 10 lei cheltueli de judecată pe baza unei cambii;

Având în vedere actele și lucrările din dosar, debaterile urmate concluziile părților din care rezultă în fapt următoarele: Constandachi Constantinescu a luat în antrepriză de la primăria comunei Galați cu contract în regulă serviciul de pompe funebre care i aparține să-l exploateze și a convenit pentru aceasta să plătească la comună suma de 24020 lei anual. Modul funcționării acestui serviciu este determinat prin „Regulamentul pentru comerțul de pompe funebre al comunei Galați votat de consiliul comunal la 4 Mai 1895 și sancționat prin înaltul Decret Regal No. 3106 din 3 Iulie 1895;

Pe baza acestui regulament s'a încheiat contractul în care se face vorbire despre el și unde pe lângă alte prescripțiuni se fixează la 600 lei taxa înmormântării de cl. I-a;

La 31 Decembrie în urma ofertei ce se făcuse urma să facă înmormântarea de cl. I-a lui Vasilică Vanghele fratele apelantului. Cu 4 ore înaintea plecării cortegiului cum susține intimatul la interogator și chiar în acel moment cum susține apelantul, antreprenorul se presintă la familia și domiciliul defunctului și pretinde suma de 3010 lei fără care înmormântarea nu putea să aibă loc. Față de această cerere neașteptată într'un timp când nu se mai putea face cercetări și socoteli plătește Ruxanda Stăfănescu mama defunctului 2010 lei în numerar și Th. Vanghele fratele semnează un bilet de ordin pentru suma de 1000 lei;

Pentru constatarea plății C. Constantinescu eliberează o factură semnată și recunoscută de părți;

În urmă efectul de 1000 lei ajungând la scadență este protestat pentru neplată și Th. Vanghele acționat pe baza lui înaintea primei instanțe; acolo ridică printr'o cerere reconvențională obiecțiuni pe care le pune și în apel, dar sunt respinse în considerente fiind luată cererea ca un mijloc de apărare întrucât nici n'a fost conexată și nici nu se vorbește de dăusa în dispozitivul cărței. Acțiunea este admisă și înaintea Tribunalului apelantul declară că a părăsit calea acțiunii reconvenționale și că de aceea nici n'a prevăzut-o în apel sau în comunicarea de motive;

Având în vedere că în primul rând Th. Vanghele a susținut că taxa înmormântării a fost plătită în numerar cu un adaos la preț de 1410 lei; că prin urmare chestiunea dedusă înaintea Tribunalului este de a vedea dacă există o cauză ilicită care să fi determinat emiterea cambiei în ordinul lui Constandachi Constantinescu;

Considerând că acesta prin contractul cu primăria Galați a devenit singur și exclusiv exploator al drepturilor comunei cu condițiunea de a se conforma prescripțiunilor regulamentului pentru comerț de pompe funebre din 4 Mai 1895 sancționat prin înaltul Decret Regal No. 3106 din 3 Iulie 1895;

Considerând că prin art. 4 din legea asupra maximumului taxelor și contribuțiunilor comunale din 27 Martie 1913, comunele vor putea înființa monopolul serviciului pompelor funebre cu tarife și taxe stabilite de regulament;

Considerând că conform art. 968 din codul civil cauza este nelicită când este prohibită de lege, când este contrarie bunelor moravuri și ordinii publice;

Că prin art. 15 din contract și prin regulament, antreprenorul este supus la penalități în caz de abateri, și în afară de acestea dreptul comun în art. 385 din codul penal, prevede o penalitate la abaterile regulamentare așa în cât faptul fiind de ordine publică și regulamentul cu contractul fiind făcut după lege și singura lege în materie de înmormântare, urmează a se recunoaște că abaterile intră în prevederile art. 968 din codul civil;

Considerând că conform art. 14 din regulament taxa fixată la înmormântări de cl. I-a este de 600 lei; că după cum rezultă din factura emisă de antreprenor, el și-a primit suma de 2010 lei furnizând în afară de ce era obligat, încă un cosciug pentru oseminte, adică a primit în plus suma de 1410 lei a cărei identificare nu a făcut-o în cursul ambelor instanțe;

Că în acest mod apelantul urma să, fie dispensat de plata unei alte sumi de bani pentru care a emis cambia în discuție; aceasta se dovedește și din redacțiunea ei care arată că este dată pentru cheltueli de înmormântare; ori intimatul a primit-o astfel, numai în puterea dreptului său de antreprenor și acest drept fiindu-i îngrădit prin regulament și contract, nu se poate folosi de el decât în limitele ce i-s'au acordat și atâta timp cât se dovedește plata făcută și cât nu face el dovada unei convențiuni separate, nu poate pretinde alte sumi de bani; că, dar, cambia este întemeiată pe o cauză nelicită și conform art. 918 și 966 din codul civil obligațiunile nu pot avea nici un efect, aceste principii și au aplicațiunea și în materie cambială în lipsă de vreo dispozițiune contrarie și în vederea faptului că ele primează, neputându-se opune nimic altceva unui act care nu există datorit cauzei ilicite pe care s'a întemeiat;

Considerând că apelantul a mai susținut nevalabilitatea cambiei pe faptul că a fost emisă fără ordin și fără scadență, și deci conform art. 273 rămâne un act civil sau comercial;

Că această afirmațiune cum și concluzia ce trage din ea ca să stabilească violența și dolul nu este cu nimic dovedită și nici interogatorul pe care l'invocă nu stabilește nimic, toate sunt o serie de deducțiuni care neavând nici un temei juridic, nu pot fi ținute în seamă;

Că în ce privește eroarea de drept invocată din necunoașterea contractului și acest motiv este nefondat deoarece după cum declară apelantul, a făcut ofertă intimatului pentru înmormântarea de cl. I ceiace se referă la regulament și deci la contract, în afară de aceasta, eroarea de drept trebuie dovedită, ea nu se presupune căci nu există nici un text de lege care să o declare ca prezumție legală;

Având în vedere că în apărare intimatul a invocat disp. art. 349 din codul comercial și a susținut că

apelantul i-a intentat proces separat de restituirea cambiei unde poate face toate obiecțiunile de aci;

Considerând că mai înainte, de alte obiecțiuni debitorul a invocat cauza ilicită făcând dovada deplină despre existența ei, că așa cum a fost opusă se poate pune în corcondanță și cu art 349 din codul comercial. în adevăr conform acestui text excepțiunile nu pot întârzia condamnarea la plată decât dacă ele sunt lichide de o grabnică soluție și în toate cazurile întemeiate pe o probă scrisă, or în speță există o probă scrisă în factura care constată achitarea sumei de 2010 lei, ea emanând dela creditor, constată că el este îndestulat pentru lucrarea pe care a făcut-o; aceasta servind a dovedi cauza ilicită, face să nască lipsa condițiunilor necesare pentru exercițiul acțiunii, fiindcă nu există acțiune acolo unde nu există și un drept, această excepție este lichidă și de grabnică soluție, actual opus nefiind contestat și aflându se deus la dosar;

Că, dar, motivul de apărare este nefondat;

Având în vedere că deși părțile recunosc existența unui alt proces pentru valoarea cambiei, deaci nu se poate trage o decădere pentru debitor de a putea opune apărărilor în acțiunea de față, pentru că nu a intervenit autoritatea de lucru judecat, și nu poate fi obligat să poarte un nou proces; că dar nici acest motiv nu este temeinic,

Având în vedere că din factură se vede că intimatul a mai furnizat un cosciug de oseminte și la interogatorului depus în copie legalizată la dosar a răspuns că nu a mai făcut nimic posterior înmormântării fiindcă făcuse totul înainte; că dacă pentru suma de 1410 lei luași în plus și pentru orice alte pretenții a înțeles să nu ceară nici o probă, urmează ca dânsul să facă dovada prin acțiune separată despre orice altă convenție ar fi avut, neputând obliga la aceasta pe apelant;

Văzând și cererea subsidiară de a se admite marturi cu care să stabilească neexecutarea vreunei lucrări de intimat, care cată să fie respinsă ca fără interes;

Că fiind astfel apelul este fondat și cată ase admite reformându-se cartea de judecată.

Jude de ședință, (s) Ion M. Bottez

JUDECĂTORIA OCOL. RURAL IVEȘTI-TECUCI

Audiența dela 13 Februarie 1916

Cartea de judecată civilă No. 46

Zid comun.—Prezumpția de comunitate.—Art. 594 cod. civil.—Efectele comunității—Art. 998 cod civil.—Elementele acestui quasi-delict.—Limita dreptului de proprietate—Art. 615 cod. civ.—Picătura streășinelor la case.—Restricțiuni la dreptul de proprietate.—Prescripția de 30 ani.

1. Orice zid care servește de despărțire între proprietățile a două persoane deosebite, este presupus comun până la dovada contrarie, când el se află pe locul ambilor vecini sau cel puțin pe marginea imediată a hotarului unuia din ei. Comunitatea conferind fiecărui coproprietar dreptul de a întrebuița acel lucru la destinația sa firească, fără însă a cauza vr'o pagubă celorlalți copărtași și a-i împedica de a-l întrebuița și ei, aceștia au dreptul la daune conf. art. 998 codul civ., atunci când vecinul uzând de dreptul său de proprietate asupra grinzilor bătute în zid, a vătămat prin scoaterea lor proprietatea vecinului și aceasta indiferent de cine era proprietar asupra aceluia dig, căci zidul comun n'are de

scop numai împrejmuirea și despărțirea fondurilor ci și sprijinirea lucrărilor vecinilor.

2. Un teren nefiind obligat de a suporta trecerea apelor venind după terenurile vecine decât în atât cât ele se scurg în mod natural și nu când sunt adunate artificial, cu acele cari curg după acoperământul unei case, trebuie a se lăsa o distanță oarecare între streășina casei și fondul vecin, pentru a evita daune vecinului, iar în caz contrar proprietarul streășinei poate fi obligat să și-o mute atunci când n'a dovedit că a dobândit acest drept prin vr'un titlu, prin prescripția de 30 ani sau prin destinațiunea proprietarului.

Judecata,

Asupra acțiunii civile de față;

Având în vedere actele aflate la dosar și susținerile părților;

Având în vedere că, prin petițiunea înreg. la No 8681/915, reclamanta D-șoara Maria Alexandrescu, majoră din com. Ivești, cheșmă în judecată civilă pe d-l Ion Condache, din aceeași comună, pentru că i-a distrus peretele unei bucătării, pe care o avea construită în curte, perete aflat în apropierea gardului despărțitor de dânsa, iar pe de altă parte prin construirea prelungirii caselor sale în curte, a construit streășina deasupra atenanselor sale, prin care fapt i-a închis lumina, iar în caz de ploae, apa se scurge pe prispa atenanselor și în antretul caselor dela față, cauzându-i prin aceasta stricarea pereților și a dușumelei, din cauza umezelei, pentru despăgubirea cărora cere suma de 200 lei cu titlu de daune și cheltueli de judecată;

Că, prin petițiunea înreg. la No. 128 /916, reclamanta, a făcut cerere adițională pârâtului, în sensul ca pe lângă daunele cerute să mai fie obligat pârâtul să și retragă streășina casei sale, pe care a construit-o deasupra atenanselor sale, sau să fie încuviințată ei aceasta, în comptul pârâtului;

Având în vedere procesul-verbal de interogatoriu luat pârâtului Ion Condache în ședința dela 26 Septembrie 1915, din care se constată că el a negat că ar fi distrus peretele reclamantei și că n'a construit streășina nouă, iar cea veche, este astfel în cât în caz de ploae apa curge pe gard și de pe gard se prelinge la dânsul;

Că, prin jurnalul dela 26 Septembrie 1915, judecata a admis a se face o cercetare locală cu ascultare de martori propuși de reclamantă și pârât cu listă în termenul prevăzut de lege;

Având în vedere procesul-verbal de cercetare locală cu data de 21 Decembrie 1915, dresat de d-l ajutor de judecător al acestui ocol, din care se constată că peretele bucătăriei din curte pretins distrus este în stare rea, crăpat, gata să cadă în bucătăria reclamantei el venind spre proprietatea pârâtului, chiar lângă gardul despărțitor, iar streășina construită de pârât la prelungirea caselor sale în curte, vine până în dreptul atenanselor caselor reclamantei așa fel că apa de ploae, mai ales atunci când apa vine repede, se scurge și se împrăștie pe prispa atenanselor, și de acolo de sigur prin scurgere în antretul caselor dela față;

Că, cu ocazia acestei cercetări s'a mai constatat că gardul despărțitor, care vine între cele două proprietăți, este perpendicular pe extremitatea streășinei pârâtului, așa că era încă ud de apa de ploae și care nu se poate scurge toată în curtea pârâtului;

Având în vedere că, din depunerile martorilor ascultați la această cercetare locală și anume din aceea a lui Chirilă Constantin, Șeful postului jandarmi Ivești, se constată că în luna Septembrie sau Octombrie 1915, reclamanta plângându-i-se că i se distruge un perete dela bucătărie, de către pârât el s'a transportat la fața

locului și a văzut peretele stricat partea despre pârât și acesta i-a spus că acest perete este făcut de dânsul, el însă nu știe și pârâtul a luat tabla, care acoperea peretele și a tras de o grindă, din care cauză amenință peretele să cadă ;

Că, din depunerea martorului Ion Stănculea, ascultat la acea cercetare se constată că el știe că de 22 ani peretele care azi amenință să cadă, desparte odaia reclamantei de a pârâtului și în vara anului 1915 a văzut cum pârâtul și un alt om trăgea de o grindă, care sprijinea peretele casei, așa că astăzi el este gata să cadă și pârâtul spunea că grinda și peretele sunt ale lui, iar în cercece privește streșina care s'a făcut de pârât la proprietatea sa, ea era scurtă și mai jos, în așa fel că apa se scurgea în curtea reclamantei ;

Considerând că, în conformitate cu dispozițiunile art. 86 leg. jud. ocol. când se va admite dovada cu martori, partea care a cerut-o e datoare ca în cele cinci zile, care urmează pe acea în care s'a admis dovada, să prezinte la judecătoria lista martorilor și să îngrijească ca ei să fie chemați, până la termenul de judecată, în caz contrariu, partea e decăzută din beneficiul acestei dovezi înaintea instanței ;

Că, în speță, pârâtul Ion Condache, neglijând de a propune martori în acest termen prevăzut de lege, este decăzut din beneficiul acestei dovezi în cursul instanței, așa că cererea sa de azi de a i se admite o asemenea dovadă cată a fi respinsă ca nefondată ;

Considerând că, orice zid care servește de despărțire fie la țară, fie în oraș, între curți și grădini, sau între două clădiri, oricare ar fi natura acestor clădiri, de exemplu o casă pe de o parte, un hambar sau un grajd pe de alta, este presupus comun până la dovada contrară dacă curțile, grădinile sau clădirile aparțin la două persoane deosebite și dacă zidul se află pe locul ambilor vecini sau cel puțin pe marginea imediată a hotarului unuia din ei (Alexandresco, Dreptul civil român, vol. III, Presumpția de comunitate, pag. 697) ;

Că, întrucât, în speță, pârâtul n'a făcut dovada contrarie că zidul este al său, presumpția de comunitate rămâne în ființă ;

Considerând că, în conformitate cu art. 594 c. civ. fiecare coproprietar poate să zidească în contra unui zid comun și să bage grinzi sau legături în toată grosimea zidului, lăsând 54 milimetri despre vecin ;

Că, astfel, comunitatea conteră fiecărui coproprietar dreptul de a întrebuința acel lucru la destinația sa firească fără a cauza vre-o pagubă celorlalți copartasi și a-i împiedica de a-l întrebuința și ei. (Alexandresco, op. cit., vol. III, Efectele comunității, pag. 707) ;

Că, zidul comun n'are de scop numai împrejmuirea și despărțirea fondurilor ci și sprijinirea lucrărilor vecinilor ;

Considerând că, în speță, pârâtul prin fapta sa de a scoate grinda care sprijinea acest perete, acesta s'a crăpat și inclinat în bucatăria reclamantei, amenințând să cadă și a făcut-o astfel impropriu întrebuințării ;

Considerând că, în conformitate cu art. 998 c. civil, orice faptă a omului, care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșală s'a ocazionat a-l repara ;

Că, din totalitatea principiilor puse de legiuitorul nostru în materie civilă și în special din art. 998 cod civil, rezultă că trei sunt elementele constitutive ale acestui quasi-delict: 1) că fapta care cauzează un prejudiciu altuia să fie un fapt ilicit; 2) ca acel fapt să fie imputabil autorului și să lezeze un drept al altuia și 3) că acel căruia i se impută faptul dăunător să fie în culpă, să i se poată imputa dacă nu intenția cel puțin o greșală, o imprudență sau o neglijență ;

Considerând că, exercițiul dreptului de proprietate este subordonat condițiunii de a nu pricinui vătămare proprietății vecinului. (Cas. s. I, No. 385 din 1886, Bul. Cas. 1886, pag. 922) ;

Că așa fiind, pârâtul chiar dacă ar fi avut dreptul de proprietate asupra digului, chiar dacă zidul nu era comun, el nu putea uza de dreptul său în așa mod în cât să prejudicieze exercițiul dreptului reclamantei ;

Că, deci, fapta sa întruind toate elementele quasi-delictului prevăzut de art. 998 cod. civil, acțiunea de față cată a fi admisă din acest prim punct de vedere ;

Considerând că, în conformitate cu dispozițiunile art. 615 c. civ., tot proprietarul este dator a-și face streășina casei sale așa fel în cât apele de ploae să se scurgă pe terenul său, sau în uliță iar nu pe locul vecinului său ;

Că, astfel, un teren nu este obligat de a suportă trecerea apelor venind după terenurile vecine decât în atât cât ele se scurg în mod natural și nu când sunt adunate artificial, ca acele cari curg după acoperământul unei case (Mourlon, Répétitions Ecrites sur le Code civil vol. I, No. 1799; Demolombe, Cours du Code Napoléon vol. XII, No. 586, 589; Laurent, Principes du Droit Civil français vol. VIII, No. 70; Aubry et Rau, Cours de droit civil français, vol. II, pag. 19.) ;

Că, așa dar, în spiritul legii, apa care se scurge din streășina unei case nu trebuie deci să aducă nici o daună vecinului și daună există de câte ori apa ar pica prea aproape de un zid strein; de aceea este de obicei de a se lăsa o distanță oarecare între streășina casei și fondul vecin. (Alexandresco, op. cit., vol. III, Picătura streășinelor) ;

Considerând că, în speță, pârâtul n'a dovedit nici că a dobândit prin vreun titlu, prin prescripție de 30 ani sau prin destinațiunea proprietarului servitutea de a lăsa apa să se scurgă de pe streășina sa pe fondul reclamantei ;

Că, așa fiind, fie că streășina este făcută nouă, fie că este cea veche, odată ce este stabilit că apa se scurge pe proprietatea reclamantei, fără nici un drept al pârâtului, acțiunea de față este fondată și din al doilea punct de vedere ;

Că, prin urmare, ea cată a fi admisă obligându-se pârâtul a-și ridica această streășină sau în caz contrariu a se încuviința reclamantei s'o ridice în socoteala pârâtului ;

Văzând și dispozițiunile art. 32 legea jud. ocol., art. 622, 610, 1517 și 610 cod. civil,

140 și 146 pr. civ.

Pentru aceste motive, Judecata admite, etc.

Jude ajutor (s) Dim. I. Cotrutz

Grefier (s) Ion Decuseară

A apărut: *Abuzul cumulului de funcțiuni publice*, de Iscod. Prețul 1 leu.

A apărut: *Dreptul mamei la succesiunea fiului ei în concurență cu frații și soția văduvă (art. 684 și 673 c. civil)*, de d-l Dem. D. Stoienescu. Prețul 1 leu.

A apărut: *Insemnări relative la Uzufuctul asupra pădurilor*, de Virgiliu C. Stoicescu. — Prețul 1 leu.

A apărut: *Raporturile între proprietar și chiriaș*, de d-l avocat George G. Berea. Prețul lei 1,25.

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, sau la prezentare redactorului nostru d-l avocat Ion Bacicu sau incasatorului D. Niculescu, legitimați cu autorizație specială în schimbul numai a chitanțelor cu stampila ziarului, ce vor liberă din registre cu matcă, iar cei din capitală să plătească ea și până acum, vechiului nostru incasator C. Petculescu.